

La frase del dia

“La manifestació de Barcelona és molt més que mig milió de persones al carrer, és un canvi d’actitud dels catalans”

Quim Torra, PRESIDENT DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

Tribuna

Miquel de Palol. Escriptor

La batalla de l’objectivitat

No recordo si Juli Cèsar o Napoleó van dir que no pots combatre bé l’enemic si l’odies. Jo hi afegiria: tampoc si no el coneixes. L’actualitat està encesa, amb dos fronts irresolublement connectats. D’una banda, el pressupost, ara superat i desembocant en eleccions: si els independentistes es movien per ètica, no el podien aprovar: era traïció als principis i incoherència de fons. Si es movien per la política –soc conscient de la mútua exclusió dels dos àmbits–, potser caldria haver-lo aprovat, perquè sempre serà una mica –no gaire– menys dolent un govern socialista que un altre amb la cuirassa de ferro rovellat de Vox. Però fins i tot en cas d’aprovar-lo l’estratègia política hauria estat dubtosa; una part substancial de l’electorat d’ERC i el PDeCAT se sentiria traïda, amb el consegüent aprofundiment dels cismes interiors de la causa i càstig electoral.

COM MÉS S’ALLUNYEN els punts de vista de dues parts, més frenèticament se senten els uns en possessió de l’objectivitat, i es convencen de la desviació dels contraris, depèn de la mala llet de cadascú veient-la producte de premeditació perversa o d’ineptitud profunda. La ficció de l’unionisme és que, com que Espanya és una democràcia, el judici és indiscutiblement necessari, i serà just i amb un reguitzell de condemnes com a resultat, que, fotent-se de la incoherència de principi i de la presumpció prèvia d’innocència, ells mateixos donen per fetes. La ficció de l’independentisme és –davant la convicció d’unes duríssimes penes que també tenen coll avall– imaginar que més endavant ho revertiran, via Estrasburg o més aviat via qui sap quin miracle, perquè Estrasburg només entra en vulneracions de procediment, i per això el jutge Marchena se l’agafa amb paper de fumar.

SI S’ACCEPTA FORMALMENT el joc judicial –estratègia Melero-Forn–, s’assumeix perdre’l i atendre’s a les conseqüències. Si no s’accepta –estratègia Van den Eynde-Junqueras–, el resultat serà el mateix o una mica pitjor. L’una es projecta en termes pràctics a curt i mitjà termini; l’altra, en termes heroicomorals, al més llarg, a la història. Amb la convicció de tots que la sentència està dictada, s’ha construït l’escenificació de dos punts de vista contraposats i incompatibles, i es tracta de guanyar el relat. Un híbrid de pòquer i escacs –amb ocasionals moments de boxa–, amb imponderables i sobretot amb càlcul i estratègia. L’últim que es descompongui, guanyarà. Però si tots fan el millor que saben fer, si no perd ningú els nervis ni els papers, per dir-ho amb el símil més vulgar, ja se sap que l’àrbitre xiularà totes les faltes i penals, i concedirà tots els gols fantasma a favor dels mateixos, i l’única victòria possible és per a l’actual *statu quo*.

ENTRETANT, UN CURIÓS que aterrés d’un

“Som davant un pla de destrucció total del catalanisme identitari, un pla per liquidar per sempre allò que Felip V i Franco no van acabar de resoldre

altre planeta sense saber res quedaria perplex davant dels titulars dels diaris. Exactament els mateixos diàlegs, les mateixes frases, serveixen a uns per escriure a tota plana “El fiscal destrossa Junqueras”, o “Forn desmunta l’acusació”. El cas judicial acaba de començar, i aquest cronista espera moments de tot, i poques sorpreses en el resultat.

ENTRETANT, NO S’HA ESCAPAT al sentit comú de ningú que, per més que es pretengui que és objectiva, una retransmissió televisada en directe és tan manipulable com qualsevol altre mitjà de comunicació. D’aquí la protesta per no haver-se habilitat espais preferents per a observadors internacionals. Sobre la retransmissió de TV3, cal dir que o es pensen que estan retransmetent un partit de futbol o prenen els espectadors per ximplers, perquè els locutors resumeixen el que s’acaba de dir, impedit de sentir el que es continua dient, sovint més interessant que els discursos perquè informa del clima, just el que retalla la retransmissió estàtica i controlada pel tribunal mateix.

SOM DAVANT UN PLA de destrucció total del catalanisme identitari, un pla per liquidar per sempre allò que Felip V i Franco no van acabar de resoldre. Els estadistes de l’Espanya secular, la dels Torquemada, Olivares i Primo de Rivera (pare i fill), ho han engegat, amb brutalitat aparent i subtileza de fons, fent-se passar per primitius babaus quan calia, i el far d’Occident actual, l’Aznar, està fent saltets per sortir a la foto de la història. Els catalans han caigut a la trampa, i no ens podem permetre continuar avaluant l’enemic i preveient els seus moviments –amb evident fracàs– amb el nostre propi sistema de valors, quan està tan rematadament clar que el seu és un altre. Si no ens en sortim, serà per autisme polític i per la feblesa de la nostra determinació.

De set en set

Joaquim Nadal i Farreras

Aina Moll

Les valoracions que s’han fet de la tasca d’Aina Moll amb motiu del seu traspàs m’han mogut a la reflexió. Hi he trobat perso-

nes coneixedores i entusiastes que han ponderat amb sinceritat la seva tasca; he trobat també reaccions convencionals i oportunistes d’aquells que simplement es senten cridats a ser-hi per no esdevenir invisibles. M’hi ha mancat fins on jo he pogut llegir i escoltar reaccions d’alcaldes i alcaldesses. Trobo que el més remarcable de la tasca de n’Aina Moll des de la direcció general de Política Lingüística va ser la capacitat d’integrar sense fer remor totes les iniciatives que des de les institucions es van endegar a partir dels darrers anys setanta en el camí de la normalització lingüística. Es tractava de ser eficient, de valorar la transversalitat i de crear tots els ponts possibles per tal de sumar i multiplicar en un context encara molt inicial i pioner. El rescat del català venia de lluny i cap institució de l’estrenada democràcia no se’l podia atribuir. Es tractava, doncs, de trobar maneres de continuar la tasca ja iniciada en temps de la clandestinitat i d’aprofitar la nova conjuntura per tal d’atorgar-li carta de naturalesa. En aquest sentit establir ponts entre els diferents àmbits i teixir les complicitats necessàries va ser una tasca imprescindible sovint encarada amb més dedicació i bona fe que recursos. Però malgrat la precarietat de mitjans, la creació del Consorci de Normalització Lingüística de Catalunya i la seva consolidació i reforçament s’han de situar en el crèdit de l’Aina Moll i el seu reconeixement d’una obvietat: el territori està dividit en 947 municipis (alguns menys a la seva època). És des d’aquesta base territorial que es pot construir un model lingüístic integrador i eficient, sense protagonismes i amb eficàcia provada. Com en el cas del Consorci, les infraestructures d’estat no es prediquen, es practiquen. Gràcies, Aina.

Sísif

Jordi Soler

